

การศึกษาปฐมวัยโดยเป็นพิษในอาหารที่คนไทยบริโภคต่อวัน ระหว่าง พ.ศ. 2542 - 2544

ມະນູງ ອຸຮາຮຸ່ງໂຮຈນ໌ ປະກາຍ ບຣິບູຮຣົນ໌ ແລະພນາວລີໍ່ ກົງລົງດອນ
ສຳນັກຄົນກາພແລະຄວາມປິດກົມ້າຫາກ ກຽມວິທະຍາຄາສຕ່ຽງການແພເທຍ໌ ດັນຕິວານທີ່ ນນທບໍ່ 11000

บทคัดย่อ การศึกษาปริมาณโลหะ 4 ชนิดคือ ตะกั่ว แคนเดเมียม สารหนู และปรอท ที่คนไทยจะได้รับจากการบริโภคอาหารต่อวันในปี พ.ศ. 2542 - 2544 เพื่อให้ทราบภาวะและแนวโน้มการเสี่ยงภัย เมื่อเทียบกับค่าความปลอดภัยที่องค์กรอนามัยโลกกำหนด โดยเก็บตัวอย่างอาหารจาก 4 ภาค ภาคละ 2 จังหวัดเป็นตัวแทนของประเทศไทย รวม 8 จังหวัด จังหวัดละ 113 ชนิด และแบ่งกลุ่มอาหารเป็น 26 กลุ่ม เตรียม composite sample โดยชั้งตัวอย่างอาหารที่เตรียมในลักษณะพร้อมบริโภคและบดให้ละเอียดแล้ว ตามสัดส่วนปริมาณการบริโภคของแต่ละกลุ่มอาหาร จากนั้นผสมให้เป็นเนื้อเดียวกัน วิเคราะห์ท่าปริมาณตะกั่วและแคนเดเมียมโดยวิธี Flame Atomic Absorption Spectrophotometer วิเคราะห์ท่าปริมาณสารหนูโดยวิธี Atomic Absorption Spectrophotometer, Hydride System ส่วนปริมาณปรอทวิเคราะห์โดยวิธี Flameless Atomic Absorption Spectrophotometer ปริมาณตะกั่วที่คนไทยได้รับจากการบริโภคอาหารต่อวันในปี พ.ศ. 2542 - 2544 เท่ากับ 23.65, 25.04 และ 14.32 ในโครงการมต่อวันต่อคน ตามลำดับ ปริมาณแคนเดเมียมที่คนไทยได้รับจากการบริโภคอาหารต่อวันในปี พ.ศ. 2542 - 2544 เท่ากับ 17.24, 7.31 และ 4.82 ในโครงการมต่อวันต่อคน ตามลำดับ ปริมาณสารหนูที่คนไทยได้รับจากการบริโภคอาหารต่อวันในปี พ.ศ. 2542 - 2544 เท่ากับ 27.70, 31.57 และ 28.28 ในโครงการมต่อวันต่อคน ตามลำดับ ส่วนปริมาณปรอทที่คนไทยได้รับจากการบริโภคอาหารต่อวันในปี พ.ศ. 2542 - 2544 เท่ากับ 3.88, 3.95 และ 2.56 ในโครงการมต่อวันต่อคน ตามลำดับ เมื่อเทียบกับค่ากำหนดของตะกั่ว แคนเดเมียม สารหนู และปรอท ที่ร่างกายรับได้ต่อสัปดาห์โดยไม่ก่อให้เกิดอันตราย (Provisional Tolerable Weekly Intake, PTWI) ซึ่งองค์กรอนามัยโลกกำหนดไว้เท่ากับ 25, 7, 15 และ 5 ในโครงการมต่อวันหนักตัว 1 กิโลกรัม หรือคิดเป็น 214.30, 57.71, 128.00 และ 43.00 ในโครงการมต่อวันต่อคน ตามลำดับ พบว่าปริมาณโลหะทั้ง 4 ชนิด ที่คนไทยได้รับจากการบริโภคอาหารต่อวัน ยังต่ำกว่าค่า PTWI อよมาก ดังนั้น คนไทยจึงยังคงบริโภคอาหารได้อย่างปลอดภัย

หน้า

ตະກ່າ ແຄດເມືຍມ ສາຮໜູ ແລະປຣອທ ເປັນ
ໂລຫະໜັກທີ່ເປັນພິພຕ່ອ່ງຮ່າງກາຍ ສາຮພິພແລ່ນີ້ຈະ
ສະສົມໃນດິນ ນ້ຳ ແລະອາກາສ ແລະສ່ງຜລຕ່ອ່ສຸຂພາພ
ຂອງມຸນຍິນໃນທີ່ສຸດ ເພຣະມນຸ່ງຍໍສາມາຮອຮັບສາຮພິພ
ແລ່ນີ້ເຂົ້າສູ່ຮ່າງກາຍໄດ້ໂດຍກາຮ່າຍໃຈ ກາຮລັ້ນຜັສ
ແລະກາຮບຣິໂກຄວາຫາຮແລະນ້າທີ່ມີສາຮພິພແລ່ນີ້
ເຈື້ອປັນ ກາຮປັນເປື້ອນຂອງໂລຫະໜັກແລ່ນີ້ໃນອາຫາຮ
ເກີດຈາກກາຮທີ່ພື້ນຖານດີ່ມີສາຮພິພຕ່າງ ພ ຈາກດິນ

เข้าทางรากแล้วเก็บสะสมตามส่วนต่างๆ ของพืช โดยธรรมชาติของдинจะมีแร่ธาตุ และโลหะต่างๆ ปะปนอยู่บ้าง แต่จะมีในปริมาณน้อยเท่านั้น แต่ที่เกิดเป็นปัญหาขึ้นเนื่องจากระดับของโลหะเหล่านี้ ในдинเพิ่มมากขึ้น เป็นเหตุให้ระดับการปนเปื้อนของโลหะเหล่านี้ในพืชผัก และสัตว์เลี้ยงเพิ่มมากขึ้น ด้วย การเพิ่มขึ้นของโลหะในдинเกิดจากการดำเนินชีวิตที่ขาดความระมัดระวังของมนุษย์ โรงงาน

อุตสาหกรรมทึ้งของเสียที่มีโลหะเหล่านี้เจือปนสู่สิ่งแวดล้อม เช่น ตะกั่วมาจากการอุตสาหกรรมทำสี โรงกลั่นน้ำมัน อุตสาหกรรมทำเบตเตอรี่ โรงงานทำกระสุนปืน โรงงานทำภานะโลหะ แคดเมียมมาจากโรงงานผลิตสังกะสี โรงงานชุบโลหะ สี นิกели-แคดเมียมแบตเตอรี่ ปุ๋ยฟอสเฟต ดังนั้น การใส่ปุ๋ยฟอสเฟตลงในไร่นา จึงเป็นการเพิ่มแคดเมียมให้สิ่งแวดล้อม และให้แก่ผลผลิตทางการเกษตร⁽¹⁾ สารหนูมาจากโรงงานผลิตแร่ อุตสาหกรรมแก้ว⁽¹⁾ การใช้สารเคมีกำจัดศัตรูพืชและวัตถุเจือปนอาหารสัตว์ที่มีสารหนูเจือปน สารป้องมากจากอุตสาหกรรมหลายชนิด การทำเหมืองทองคำ การใช้สารกันราชที่มีสารประกอบปะอothเจือปน^(1,2)

ความเป็นพิษ

ตะกั่ว มีโทษต่อทุกระบบของร่างกาย คือ ทำให้เป็นโรคโลหิตจาง ทำลายระบบประสาท โดยเฉพาะสมองส่วน Cerebella cortex ซึ่งจะทำให้ปวดศีรษะอย่างรุนแรง มีอาการประสาทหลอน และมีผลต่อประสาทส่วนปลาย ทำให้เป็นอัมพาต มีผลให้ IQ เด็กลดลง นอกจากนี้ ยังมีผลต่อไต ทำให้ต้ออักเสบหรือพิการ ผลต่อระบบทางเดินอาหาร ทำให้เบื่ออาหาร คลื่นไส้ อาเจียน ท้องผูก ปวดท้อง และมีผลต่อระบบลีบพันธุ์ทำให้เป็นหมันได้⁽³⁾ หากร่างกายได้รับตะกั่วในปริมาณ 0.5 มิลลิกรัมต่อวัน จะทำให้เกิดการสะสมและแสดงอาการเป็นพิษได้⁽⁴⁾ ปริมาณสูงสุดที่ร่างกายจะรับได้ต่อสัปดาห์ (Provisional Tolerable Weekly Intake, PTWI) เท่ากับ 25 มิโครกรัมต่อวันหนักตัว 1 กิโลกรัม⁽⁵⁾

แคดเมียม พิษของแคดเมียมคือ ทำให้เกิดอาการหายใจขัด ไอ หอบเรื้อรัง หลอดลมตืบ จมูกไม่ได้กลืน เยื่อปอดถูกทำลาย ถุงลมโป่งพอง ทำให้ปอดพิการ นอกจากนี้ยังมีผลต่อระบบอื่นๆ เช่น

ทำให้คลื่นไส้อาเจียน อ่อนเพลียหน้าสว่างเป็นโรคโลหิตจางเรื้อรัง ตัวซีด น้ำหนักตัวลด ความดันโลหิตสูงขึ้น ผลต่อไตคือ ทำให้ไตบวมและพิการ แคดเมียมทำให้เคลเซียมถูกดูดซึมกลับ ทำให้กระดูก perverse ปวดกระดูกและสันหลัง⁽³⁾ หากร่างกายได้รับแคดเมียมจากการบริโภคเพียง 10 มิลลิกรัม จะแสดงอาการเป็นพิษ⁽⁴⁾ ปริมาณสูงสุดที่ร่างกายจะรับได้ต่อสัปดาห์ (PTWI) เท่ากับ 7 มิโครกรัมต่อวันหนักตัว 1 กิโลกรัม⁽⁵⁾

สารหนู ทำให้เกิดการอักเสบของผิวหนัง เยื่อตา เยื่อจมูก เลี้ยงแบบ ทำให้หลอดลมและปอดอักเสบได้ ผลต่อระบบทางเดินอาหารจะเกิดการอาเจียน ท้องเดินอย่างรุนแรง ถ่ายอุจจาระเป็นเลือด ผลต่อระบบประสาทส่วนปลาย มีอาการชาตามปลายมือปลายเท้าจนเป็นอัมพาตได้มือเท้าห้อย ผลต่อผิวหนังจะมีสีผิดปกติ เล็บไม่เจริญตามปกติ เป็นมะเร็งผิวหนัง ผมร่วง ผลต่อไตคือ เกิดอาการอักเสบเรื้อรัง ไตบวม และหัวใจวายได้⁽³⁾ ปริมาณที่ทำให้ถึงแก่ชีวิตเท่ากับ 120 มิลลิกรัม⁽⁴⁾ ปริมาณสูงสุดที่ร่างกายจะรับได้ต่อสัปดาห์ (PTWI) เท่ากับ 15 มิโครกรัมต่อวันหนักตัว 1 กิโลกรัม⁽⁵⁾

protoxin ทำให้เหือกและเยื่อบุช่องปากอักเสบ กلامเนื้อสันที่มีอหัง塔และริมฝีปากทรงตัวลำบาก พูดไม่ชัด ผลต่อไตทำให้ต้ออักเสบ และมีเลือดออกทางปัสสาวะ นอกจากนี้ ยังมีผลทำให้นอนไม่หลับ ความจำเสื่อม ประสาทหลอน หวานแรง ทำให้ตามองเห็นได้แคบลง⁽³⁾ ปริมาณสารประกอบปะอothที่ทำให้ถึงแก่ชีวิตได้คือ 1 กรัม⁽⁴⁾ ปริมาณสูงสุดที่ร่างกายจะรับได้ต่อสัปดาห์ (PTWI) เท่ากับ 5 มิโครกรัมต่อวันหนักตัว 1 กิโลกรัม⁽⁵⁾

องค์การอนามัยโลกได้กำหนดปริมาณสูงสุดของโลหะที่ร่างกายจะรับได้ต่อสัปดาห์ (PTWI) ไว้ดังนี้⁽⁵⁾

ตะกั่ว	25	ไมโครกรัมต่อน้ำหนักตัว
1 กิโลกรัม		
แเดเมียม	7	ไมโครกรัมต่อน้ำหนักตัว
1 กิโลกรัม		
สารหนู	15	ไมโครกรัมต่อน้ำหนักตัว
1 กิโลกรัม		
proto	5	ไมโครกรัมต่อน้ำหนักตัว
1 กิโลกรัม		
เนื่องจากมนุษย์สามารถได้รับโลหะเหล่านี้จากอาหารที่บริโภคประจำวันปริมาณการบริโภคอาหารแต่ละกลุ่มต่อวันต่อคน จึงอาจเกิดการสะสมจนถึงระดับที่ทำให้เกิดอันตรายได้ มีรายงานการศึกษาปริมาณตะกั่วและแเดเมียมที่ร่างกายได้รับจากการบริโภคอาหารประจำวัน เมื่อ พ.ศ. 2533 ⁽⁶⁾ พบร่วมอยู่ในระดับปลดปล่อยตามข้อกำหนดขององค์กรอนามัยโลก ปัจจุบันสภาพแวดล้อมได้เปลี่ยนแปลงไปมาก เช่น มีโรงงานอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้น การใช้สารเคมีทางการเกษตรเพิ่มสูงขึ้น ฯลฯ ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคให้ปลอดภัยผู้วิจัยทำการศึกษาเพื่อให้ทราบปริมาณโลหะหนัก 4 ชนิด คือ ตะกั่ว แเดเมียม สารหนู และprotoที่คนไทยได้รับจากการบริโภคอาหารต่อวันและใช้ค่าที่ได้ในการประเมินความเสี่ยงของคนไทยต่ออันตรายจากโลหะหนัก การศึกษานี้ดำเนินการต่อเนื่อง 3 ปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2542 - 2544 ทั้งนี้เพื่อให้ทราบแนวโน้มการปนเปื้อนของโลหะหนักว่าเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด ผลการศึกษาวิจัยนี้มีประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและสื่อสารมวลชน กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ การเกษตรฯ ในการวางแผนการดำเนินการเพื่อควบคุมการปนเปื้อนและคุ้มครองผู้บริโภคให้ปลอดภัยและใช้เป็นแนวทางในการปรับเปลี่ยนนิสัยการบริโภคของประชาชนให้ดียิ่งขึ้น		

วัสดุและวิธีการ

กลุ่มตัวอย่าง

1. เจ้าหน้าที่ของศูนย์วิทยาศาสตร์การแพทย์ กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ 8 แห่ง ที่ตั้งอยู่ตามภาคต่างๆ ภาคละ 2 จังหวัด ทำหน้าที่เก็บตัวอย่างอาหารทุกชนิดในสัดส่วนร้อยละโดยน้ำหนักฯ (ตารางที่ 1)⁽⁷⁾ ตามคู่มือการเก็บตัวอย่าง (SOP No. 10_06_015 เรื่องการซื้อตัวอย่าง-Total diet study ของกลุ่มงานสารกำจัดศัตรูพืชและยาสัตว์ ตกค้าง) ภาคเหนือเก็บจาก จังหวัดเชียงใหม่ และพิษณุโลก ภาคกลางเก็บจาก จังหวัดสมุทรสงคราม และชลบุรี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือเก็บจาก จังหวัดสระบุรี และชลบุรี และภาคใต้เก็บจาก จังหวัดสงขลา และตรัง โดยเก็บตัวอย่างพร้อมกันปีละ 1 ครั้งซึ่งประมาณเดือนมีนาคมใช้เวลาในการเก็บ 1 - 2 วัน จำนวนจังหวัดละ 113 ตัวอย่าง รวมตัวอย่างทั้งหมด 904 ตัวอย่าง

2. เตรียม composite sample โดย

- เตรียมอุปกรณ์ในการปรุง เตรียมตัวอย่างอาหาร และ Utensil blank (blank ของเครื่องครัวที่ใช้ในการปรุงอาหารรวมทั้งเครื่องมือที่ใช้บดและผสมอาหาร)

- รับตัวอย่างอาหารที่ส่งมาจากจังหวัดต่างๆ ที่สถานีรถไฟหัวลำโพง

- รวมตัวอย่างอาหารนิดเดียวกันจากทั้ง 8 จังหวัดเป็น 1 ตัวอย่าง (เป็นตัวแทนของประเทศไทย)

- เตรียมตัวอย่างในลักษณะที่จะนำไปรับประทานได้ เช่น ปอกเปลือก แกะเมล็ด ต้มหรือผัด โดยไม่มีการปรุงรส ตามที่กำหนดในวิธีการเตรียมตัวอย่างอาหาร

- ปั่นหรือบดอาหารแต่ละชนิดที่เตรียมแล้ว โดยใช้อุปกรณ์ที่เหมาะสม

- ทำ composite sample โดยชั้งตัวอย่างอาหารแต่ละชนิดที่ป่นละเอียดแล้ว ตามชนิดและปริมาณที่กำหนดของแต่ละกลุ่มอาหาร และผสมรวมในเครื่องตีผสมอาหาร (Stomacher®) เมื่อเข้ากันดีแล้วให้บรรจุลงขวดเก็บตัวอย่าง แล้วเก็บไว้ที่อุณหภูมิ -18 ± 2 องศาเซลเซียส

เครื่องมือและอุปกรณ์

- Flame Atomic Absorption Spectrophotometer : Hitachi Model Z-8200

- Hydride System Atomic Absorption Spectrophotometer : Perkin Elmer Model AA 3300/FIAS 100

- Mercury Analyzer : Hiranuma Model HG-150

- Muffle Furnace : Lindberg, Hot Plate, Water Bath, Analytical Balance

หมายเหตุ เครื่องแก้ว และอุปกรณ์ทุกชนิดที่ใช้ในการวิเคราะห์ ต้องล้างด้วย 20% กรดในตริกและน้ำกลิ่น เพื่อกำจัดการปนเปื้อนของโลหะต่างๆ

สารมาตรฐานและสารเคมี

สารมาตรฐานตะกั่ว แอดเมียม สารห不足และปรอท ความเข้มข้น 1,000 ppm ผลิตภัณฑ์ของ Perkin Elmer

สารเคมีทุกชนิดเป็นชนิด AR grade ผลิตภัณฑ์ของ Merck และ Fluka, Magnesium nitrate hexahydrate, Nitric acid, Hydrochloric acid, Sulfuric acid, Potassium iodide, Ascorbic acid, Sodium borohydride, Sodium hydroxide, Di-Ammonium hydrogen citrate, Ammonium-pyrrolidinedithiocarbamate, Potassium permanganate, Hydroxylamine hydrochloride, Stannous chloride, Chloroform

วิธีการศึกษา

1. วิธีวิเคราะห์

วิเคราะห์ตามวิธีของ Association of Official Analytical Chemistry (AOAC) ดังนี้

โลหะ วิธีวิเคราะห์

ตะกั่ว (Pb) AOAC (2000) 999.11

แอดเมียม (Cd) AOAC (2000) 999.11

สารห不足(As) AOAC (2000) 986.15

ปรอท (Hg) AOAC (2000) 977.15

วิธีวิเคราะห์นี้มีค่าต่ำสุดที่เครื่องตรวจวัดได้ (limit of detection, LOD) ค่าต่ำสุดที่หารปริมาณได้ (limit of quantitation, LOQ) และประสิทธิภาพของการวิเคราะห์ (percent recovery, %R) ดังนี้

โลหะ	LOD (มิลลิกรัมต่อกิโลกรัม)	LOQ (มิลลิกรัมต่อกิโลกรัม)	%R
ตะกั่ว (Pb)	0.012	0.040	81.26 – 109.75
แอดเมียม (Cd)	0.003	0.010	80.77 – 103.20
สารห不足(As)	0.001	0.004	81.08 – 100.55
ปรอท (Hg)	0.001	0.004	80.00 – 102.80

ในการตรวจวิเคราะห์มีการควบคุมคุณภาพ (%)RPD) ที่ได้ต้องไม่เกิน 10% ดังนี้

- ทำซ้ำ (duplicate) ทุก 10 ตัวอย่าง และคำนวณร้อยละของค่าความแตกต่างสัมพัทธ์

(%RPD) ที่ได้ต้องไม่เกิน 10%

- หาประสิทธิภาพของการวิเคราะห์ (percent recovery) ทุก 10 ตัวอย่าง ค่าที่ได้ต้องอยู่ในช่วง 80 – 120%

- เข้าร่วมการทดสอบความชำนาญ (proficiency testing) เรื่อง Trace Elements in Rice กับ Institute for Reference Materials and Measurement European Commission ประเทศเบลเยียม ซึ่งผลการทดสอบอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

2. คำนวณปริมาณโลหะที่ตรวจพบเป็นมิลลิกรัมต่อกิโลกรัมอาหาร

3. คำนวณปริมาณโลหะแต่ละชนิดในอาหารที่คนไทยบริโภคต่อวันต่อคน ดังนี้

ปริมาณการได้รับโลหะจากการบริโภคอาหารแต่ละกลุ่ม = ปริมาณการบริโภคอาหารแต่ละกลุ่ม (กรัมต่อวันต่อคน) $\times$ ปริมาณการปนเปื้อนของโลหะ (ไมโครกรัมต่อกิرام)

หมายเหตุ ปริมาณการบริโภคอาหารแต่ละกลุ่มได้จากปริมาณโลหะแต่ละชนิดในอาหารรวม 26 กลุ่มที่คนไทยบริโภคต่อวันต่อคน = ผลรวมของปริมาณการได้รับโลหะแต่ละชนิดจากอาหารทั้ง 26 กลุ่ม (ตารางที่ 2)⁽⁷⁾

ตารางที่ 1 สัดส่วนร้อยละโดยน้ำหนักของชนิดอาหารในแต่ละกลุ่มที่ใช้เป็นตัวอย่างในการวิเคราะห์

กลุ่มอาหาร	ชนิดอาหาร	ร้อยละ
กลุ่มที่ 1 ข้าวและธัญพืช	1. ข้าวเหนียว 2. ข้าวเจ้า	50.4 49.6
กลุ่มที่ 2 ผลิตภัณฑ์จากข้าวและแป้ง	3. ขนมจีน 4. แป้ง 5. กวยเตี๋ยวหรือเล้งหมี่ 6. บะหมี่สำเร็จรูป 7. ขนมปังปอน	34.2 30.4 29.1 4.4 1.9
กลุ่มที่ 3 ถั่วเมล็ดแห้ง	8. ถั่วลิสง 9. ถั่วเขียวย 10. ถั่วดำ	59.4 28.8 11.8
กลุ่มที่ 4 ผลิตภัณฑ์จากถั่ว	11. เต้าหู้ 12. วุ้นเส้น	52.8 47.2
กลุ่มที่ 5 หมู	13. เนื้อหมูไม่มีมัน 14. เนื้อหมูมีมัน 15. ตับหมู 16. เลือดหมู	49.8 43.2 4.6 2.4
กลุ่มที่ 6 ผลิตภัณฑ์จากหมูและวัว	17. ลูกชิ้นเนื้อวัว 18. ไส้กรอก 19. กุนเชียง 20. ลูกชิ้นหมู	40.9 20.0 13.8 11.5

ตารางที่ 1 สัดส่วนร้อยละโดยน้ำหนักของชนิดอาหารในแต่ละกลุ่มที่ใช้เป็นตัวอย่างในการวิเคราะห์(ต่อ)

กลุ่มอาหาร	ชนิดอาหาร	ร้อยละ
กลุ่มที่ 7 วัว ควาย	21. แทนน 22. หมูยอ 23. เนื้อวัวไม่มีมัน 24. ตับวัว	7.3 6.5 96.1 3.9
กลุ่มที่ 8 นมและผลิตภัณฑ์	25. นมสด 26. นมผง 27. ไอศครีม 28. นมข้นหวาน	83.8 15.4 0.6 0.2
กลุ่มที่ 9 ไก่	29. เนื้อไก่ 30. เครื่องในไก่ 31. เลือดไก่	89.2 9.3 1.5
กลุ่มที่ 10 ไข่	32. ไข่ไก่ 33. ไข่เป็ด 34. ไข่นกกระทา	83.6 15.8 0.3
กลุ่มที่ 11 ปลาเนื้อสี	35. ปลาเนื้อสี 36. ปลาดุก 37. ปลาช่อน	53.3 31.0 15.7
กลุ่มที่ 12 ปลาทะเล	38. ปลาทูนึ่ง 39. ปลาทะเล 40. ปลาอินทรีสด	56.8 35.4 7.8
กลุ่มที่ 13 ปลาเค็ม ปลาแห้ง	41. ปลาทูเค็ม 42. ปลาช่อนแห้ง 43. ปลาอินทรีเค็ม 44. ปลาสลิดแห้ง	57.4 29.8 6.4 6.4
กลุ่มที่ 14 ผลิตภัณฑ์จากปลา	45. ปลาร้า 46. ลูกชิ้นปลา 47. ปลาชาร์ตีนในซอสมะเขือเทศ	77.0 21.7 1.3
กลุ่มที่ 15 สัตว์น้ำอื่น ๆ	48. ปลาหมึก 49. หอยแมลงภู่ 50. กุ้ง	46.5 33.6 19.9
กลุ่มที่ 16 น้ำมันพืช	51. น้ำมันพืช 52. กะทิ	90.2 9.8

ตารางที่ 1 สัดส่วนร้อยละโดยน้ำหนักของชนิดอาหารในแต่ละกลุ่มที่ใช้เป็นตัวอย่างในการวิเคราะห์ (ต่อ)

กลุ่มอาหาร	ชนิดอาหาร	ร้อยละ
กลุ่มที่ 17 น้ำมันจากสัตว์	53. น้ำมันหมู	100.0
กลุ่มที่ 18 เครื่องปรุงรส 1	54. น้ำตาล	55.1
	55. น้ำปลา	33.0
	56. เกลือ	6.5
	57. ซีอิ๊วขาว	3.4
	58. น้ำมันหอย	1.32
	59. น้ำส้มสายชู	0.7
กลุ่มที่ 19 เครื่องปรุงรส 2	60. น้ำพริกแกง	46.7
	61. กะปิ	30.1
	62. พริกแห้ง	20.9
	63. พริกไทย	2
	64. ลูกผักชี ยี่หร่า	0.3
กลุ่มที่ 20 เครื่องดื่ม	65. น้ำโคล่าอัดลม	63.2
	66. น้ำหวานอัดลม	36.8
กลุ่มที่ 21 เครื่องดื่มจากพืชผักและผลไม้	67. น้ำเต้าหู้	71.4
	68. น้ำผักหรือผลไม้	28.6
กลุ่มที่ 22 ชา กาแฟ โกโก้	69. เครื่องดื่มรสช็อกโกแลต	41.2
	70. กาแฟ	29.4
	71. ชา	29.4
กลุ่มที่ 23 น้ำดื่ม	72. น้ำ	100.0
กลุ่มที่ 24 เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์	73. เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์	100.0
กลุ่มที่ 25 ผัก	74. กระเทียม	3.4
	75. หอมแดง	3.2
	76. มันเทศ	1.2
	77. หัวหอมใหญ่	1.2
	78. มะเขือเป่า	4.6
	79. มะละกอดิบ	6.4
	80. พัก	4.9
	81. พักทอง	5.2
	82. แตงร้าน แตงกว่า	4.0
	83. มะเขือเทศ	2.7
	84. พริกขี้หมู	2.3
	85. บวบเหลียง	1.7

ตารางที่ 1 สัดส่วนร้อยละโดยน้ำหนักของชนิดอาหารในแต่ละกลุ่มที่ใช้เป็นตัวอย่างในการวิเคราะห์(ต่อ)

กลุ่มอาหาร	ชนิดอาหาร	ร้อยละ
	86. ข้าวโพดอ่อน	0.8
	87. พริกชี้ฟ้า	0.6
	88. ถั่วฝักยาว	19.5
	89. ถั่วลันเตา	0.2
	90. กะหล่ำปลี	9.1
	91. กวางตุ้ง	2.3
	92. ผักกาดขาว	2.2
	93. คะน้า	1.4
	94. ถั่วงอก	4.5
	95. หน่อไม้สัด	3.2
	96. ต้มยำ	3.5
	97. ผักบุ้งจีน	2.9
	98. ผักบุ้งไทย	2.3
	99. ต้นหอม	2.2
	100. ผักกระเฉด	1.6
	101. ชะอม	1.2
	102. ผักชี	0.4
	103. ผักพื้นเมือง	1.3
กลุ่มที่ 26 ผลไม้	104. มะม่วง	52.0
	105. กล้วยน้ำว้า	11.4
	106. เงาะ	11.6
	107. สับปะรด	10.6
	108. แตงโม	5.1
	109. ส้มเขียวหวาน	4.0
	110. ชมพู่	2.0
	111. ผึ้ง	1.2
	112. มะละกอสุก	1.1
	113. แอปเปิล	1.0

ผล

ตะกั่ว ปี พ.ศ. 2542 พบการปนเปื้อนในอาหาร 26 กลุ่ม อุyuระหว่างน้อยกว่า 0.012 - 0.377 ไมโครกรัมต่อกิโลกรัม โดยพบการปนเปื้อนสูงสุดใน

กลุ่มผลิตภัณฑ์จากปลา ปี พ.ศ. 2543 พบปริมาณ

ตะกั่วอยู่ระหว่างน้อยกว่า 0.012 - 0.375 ไมโครกรัมต่อกิโลกรัม พบสูงสุดในกลุ่มเครื่องปักรส 2 และปี พ.ศ. 2544 พบปริมาณตะกั่วอยู่ระหว่างน้อยกว่า

ตารางที่ 2 กลุ่มอาหารและปริมาณการบริโภคต่อวันต่อคน

กลุ่มอาหาร	ปริมาณที่บริโภค (กรัมต่อวันต่อคน)
กลุ่มที่ 1 ข้าวและธัญพืช	281.1
กลุ่มที่ 2 ผลิตภัณฑ์จากข้าวและแป้ง	27.2
กลุ่มที่ 3 ถั่วเมล็ดแห้ง	1.6
กลุ่มที่ 4 ผลิตภัณฑ์จากถั่ว	7.5
กลุ่มที่ 5 หมู	29.2
กลุ่มที่ 6 ผลิตภัณฑ์จากหมูและวัว	6.8
กลุ่มที่ 7 วัว ควาย	15.4
กลุ่มที่ 8 นมและผลิตภัณฑ์	29.4
กลุ่มที่ 9 ไก่	20.0
กลุ่มที่ 10 ไข่	21.4
กลุ่มที่ 11 ปลาเนื้อสีด	23.6
กลุ่มที่ 12 ปลาทะเล	11.2
กลุ่มที่ 13 ปลาเดิม ปลาแห้ง	0.6
กลุ่มที่ 14 ผลิตภัณฑ์จากปลา	7.0
กลุ่มที่ 15 สัตว์น้ำอื่น ๆ	3.7
กลุ่มที่ 16 น้ำมันพืช	12.1
กลุ่มที่ 17 น้ำมันจากสัตว์	1.9
กลุ่มที่ 18 เครื่องปรุงรส 1	29.5
กลุ่มที่ 19 เครื่องปรุงรส 2	4.7
กลุ่มที่ 20 เครื่องดื่ม	5.0
กลุ่มที่ 21 เครื่องดื่มจากพืชผักและผลไม้	10.2
กลุ่มที่ 22 ชา กาแฟ โกโก้	1.7
กลุ่มที่ 23 น้ำดื่ม	2000.0
กลุ่มที่ 24 เครื่องดื่มแอลกอฮอล์	1.0
กลุ่มที่ 25 ผัก	113.2
กลุ่มที่ 26 ผลไม้	73.6
รวม	2738.6

0.012 - 0.245 ในโครงการต่อกรัม พบสูงสุดในกลุ่มเครื่องปรุงรส 2 เช่นเดียวกัน (ตารางที่ 3) สำหรับปริมาณตะกั่วที่ร่างกายได้รับจากการบริโภคอาหารประจำวันในปี พ.ศ. 2542 - 2544 เท่ากับ 23.65, 25.04 และ 14.32 ในโครงการต่อวันต่อคนตามลำดับ (ตารางที่ 4)

แคเดเมียม ปี พ.ศ. 2542 พบการปนเปื้อนในอาหาร 26 กลุ่ม อยู่ระหว่างน้อยกว่า 0.003 - 0.552 ในโครงการต่อกรัม พบการปนเปื้อนสูงสุด

ในกลุ่มผลิตภัณฑ์จากปลาปี พ.ศ. 2543 พบปริมาณแคเดเมียมอยู่ระหว่างน้อยกว่า 0.003 - 0.208 ในโครงการต่อกรัม พบสูงสุดในกลุ่มสัตว์น้ำอื่น ๆ และปี พ.ศ. 2544 พบปริมาณแคเดเมียมอยู่ระหว่างน้อยกว่า 0.003 - 0.162 ในโครงการต่อกรัม พบสูงสุดในกลุ่มสัตว์น้ำอื่น ๆ (ตารางที่ 3) สำหรับปริมาณแคเดเมียมที่ร่างกายได้รับจากการบริโภคอาหารประจำวันในปี พ.ศ. 2542 - 2544 เท่ากับ 17.24, 7.31 และ 4.82 ในโครงการต่อวันต่อคนตามลำดับ (ตารางที่ 4)

สารหนู ปี พ.ศ. 2542 พบการปนเปื้อนในอาหาร 26 กลุ่ม อยู่ระหว่างน้อยกว่า 0.001 - 0.615 ในโครงการต่อกรัม พบการปนเปื้อนสูงสุดในกลุ่มสัตว์น้ำอื่น ๆ ปี พ.ศ. 2543 พบปริมาณสารหนูอยู่ระหว่างน้อยกว่า 0.001 - 0.497 ในโครงการต่อกรัม พบสูงสุดในกลุ่มสัตว์น้ำอื่น ๆ และปี พ.ศ. 2544 พบปริมาณสารหนูอยู่ระหว่างน้อยกว่า 0.001 - 0.976 ในโครงการต่อกรัม พบสูงสุดในกลุ่มสัตว์น้ำอื่น ๆ (ตารางที่ 3) สำหรับปริมาณสารหนูที่ร่างกายได้รับจากการบริโภคอาหารประจำวันในปี พ.ศ. 2542 - 2544 เท่ากับ 27.70, 31.57 และ 28.28 ในโครงการต่อวันต่อคน ตามลำดับ (ตารางที่ 4)

protox ปี พ.ศ. 2542 พบการปนเปื้อนในอาหาร 26 กลุ่ม อยู่ระหว่างน้อยกว่า 0.001 - 0.035 ในโครงการต่อกรัม พบการปนเปื้อนสูงสุดในกลุ่มสัตว์น้ำอื่น ๆ ปี พ.ศ. 2543 พบปริมาณprotox อยู่ระหว่างน้อยกว่า 0.001 - 0.150 ในโครงการต่อกรัม พบสูงสุดในกลุ่มสัตว์น้ำอื่น ๆ และปี พ.ศ. 2544 พบปริมาณprotox อยู่ระหว่างน้อยกว่า 0.001 - 0.066 ในโครงการต่อกรัม พบสูงสุดในกลุ่มปลาเดิม ปลาแห้ง (ตารางที่ 3) สำหรับปริมาณprotox ที่ร่างกายได้รับจากการบริโภคอาหารประจำวันในปี พ.ศ. 2542 - 2544 เท่ากับ 3.88, 3.95, และ 2.56 ในโครงการต่อวันต่อคน ตามลำดับ (ตารางที่ 4)

ตารางที่ 3 ปริมาณต่อกิโลกรัม สาราญ และปรอท ที่ตรวจพบในอาหารในปี พ.ศ. 2542 - 2544

กลุ่มอาหาร	ตะไคร้ (ไม่ตัดรากรื้มต่อ กิโลกรัม)		แครดี้เมย์ (ไม่ตัดรากรื้มต่อ กิโลกรัม)		สารพู (ไม่ตัดรากรื้มต่อ กิโลกรัม)		ปรอท (ไม่ตัดรากรื้มต่อ กิโลกรัม)	
	พ.ศ. 2542	พ.ศ. 2543	พ.ศ. 2544	พ.ศ. 2542	พ.ศ. 2543	พ.ศ. 2544	พ.ศ. 2542	พ.ศ. 2543
1. ข้าว	ไม่พบ	0.025	ไม่พบ	0.022	ไม่พบ	0.011	0.029	0.030
2. ผลิตภัณฑ์จากข้าวและแป้ง	ไม่พบ	0.052	0.045	< 0.010	ไม่พบ	0.005	0.010	0.017
3. ถั่วเมล็ดแห้ง	< 0.040	0.052	0.052	0.030	0.040	0.032	< 0.004	0.008
4. ผลิตภัณฑ์จากถั่ว	< 0.040	0.105	ไม่พบ	< 0.010	ไม่พบ	< 0.010	ไม่พบ	< 0.004
5. หมู	< 0.040	0.052	0.028	ไม่พบ	0.011	0.004	0.007	0.014
6. ผลิตภัณฑ์จากหมู	0.068	0.158	0.090	0.015	ไม่พบ	0.023	0.008	0.014
7. วัว	0.090	0.105	ไม่พบ	ไม่พบ	< 0.010	< 0.004	0.036	0.010
8. นม	0.045	0.080	ไม่พบ	ไม่พบ	< 0.010	ไม่พบ	< 0.004	0.004
9. ไก่	0.068	0.025	ไม่พบ	< 0.010	< 0.010	0.037	0.091	0.058
10. ไก่	0.045	0.052	ไม่พบ	ไม่พบ	< 0.010	< 0.004	0.007	0.005
11. ปลาขนาดจิด	0.101	ไม่พบ	< 0.010	ไม่พบ	0.021	0.052	0.068	0.046
12. ปลาน้ำแลก	0.112	0.053	0.012	0.040	0.052	0.020	0.326	0.271
13. ปลากะเพรา ปลาน้ำแลก	0.202	0.080	0.072	0.152	0.088	0.089	0.227	0.088
14. ผลิตภัณฑ์จากปลา	0.377	0.105	0.072	0.552	0.012	0.013	0.317	0.151
15. ส้มตำรัก “อ่อนๆ”	0.180	0.105	0.095	0.386	0.208	0.162	0.615	0.497
16. ผักกาดหอมและใบไม้嫩 จลาจลฟ้าฟ้า	0.090	ไม่พบ	< 0.010	ไม่พบ	ไม่พบ	ไม่พบ	ไม่พบ	0.006
17. น้ำมนต์จากส้ม	0.135	ไม่พบ	0.060	< 0.010	ไม่พบ	ไม่พบ	0.007	0.006
18. เครื่องปรุงรสด 1	0.090	ไม่พบ	0.082	0.032	0.128	< 0.010	0.246	0.172
19. เครื่องปรุงรสด 2	0.310	0.375	0.245	0.078	0.058	0.046	0.188	0.121
20. เครื่องดื่มจากพืชผักและ	0.045	0.052	0.015	0.019	ไม่พบ	ไม่พบ	< 0.004	0.133
21. เครื่องดื่มจากพืชผักและ	ไม่พบ	0.105	0.004	ไม่พบ	ไม่พบ	< 0.004	< 0.004	< 0.004
ผักกาด	ไม่พบ	< 0.040	< 0.040	ไม่พบ	ไม่พบ	0.004	< 0.004	< 0.004
22. ชา กาแฟ โกโก้	ไม่พบ	ไม่พบ	ไม่พบ	ไม่พบ	ไม่พบ	< 0.004	< 0.004	ไม่พบ
23. น้ำดื่ม	ไม่พบ	ไม่พบ	ไม่พบ	ไม่พบ	ไม่พบ	4.55 × 10⁻³	ไม่พบ	ไม่พบ
24. เครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของยา草อัลกอฮอล์	ไม่พบ	< 0.040	ไม่พบ	ไม่พบ	ไม่พบ	0.012	< 0.004	0.008
25. ผัก	0.039	0.029	0.006	0.011	0.008	0.015	0.005	0.004
26. ผลไม้	0.002	0.006	0.042	0.013	0.009	0.002	0.002	0.004

ตราที่ 4 ปริมาณต่อก้าว เครดิตเงินยืม สร้างหนี้ และปรับอัตราที่คืนไห้โดยได้รับจากการรับรือค่าหาร่องไว้ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2542 - 2544

วิจารณ์

ตะกั่ว จากผลการศึกษาวิจัยในปี พ.ศ. 2542 – 2544 ปริมาณตะกั่วในอาหารแต่ละชนิด ทั้ง 26 กลุ่ม อยู่ในระดับต่ำกว่าปริมาณที่ยอมให้มีได้ตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ 98 (พ.ศ. 2529) ซึ่งกำหนดให้มีตะกั่วได้ไม่เกิน 1.0 มิลลิกรัมต่อกิโลกรัม สำหรับปริมาณตะกั่วสูงสุดที่ร่างกายจะรับได้ต่อสัปดาห์ (PTWI) ซึ่งองค์การอนามัยโลกได้กำหนดไว้เท่ากับ 25 ในโครงการต่อน้ำหนักตัว 1 กิโลกรัม⁽⁵⁾ หรือคิดเป็น 214.3 ในโครงการต่อวันต่อคน (คิดจากน้ำหนักตัว 60 กิโลกรัม) เมื่อนำค่าตะกั่วที่ตรวจพบในอาหารและปริมาณการบริโภคอาหารทั้ง 26 กลุ่ม มาคำนวณปริมาณการได้รับตะกั่วพบว่าปริมาณตะกั่วที่คนไทยได้รับจริงจากการบริโภคอาหารต่อวันตั้งแต่ปี พ.ศ. 2542 – 2544 เท่ากับ 23.65, 25.04 และ 14.32 ในโครงการต่อวันต่อคนตามลำดับ หรือคิดเป็นร้อยละ 11.0, 11.7 และ 6.7 ของค่าความปลอดภัยที่องค์การอนามัยโลกกำหนดไว้เท่านั้น จะเห็นได้ว่าปริมาณการได้รับตะกั่วในปี พ.ศ. 2542 – 2544 มีแนวโน้มลดลง

แ砧เมียม ปัจจุบันประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายควบคุมปริมาณแ砧เมียมในอาหาร แต่สำหรับคณะกรรมการอาหารระหว่างประเทศ (Codex) มีการกำหนดปริมาณแ砧เมียมที่ยอมให้มีได้ในอาหารต่าง ๆ บ้างแล้ว โดยพิจารณาจากค่าสูงสุดที่ร่างกายจะรับได้ต่อสัปดาห์ (PTWI) ซึ่งเท่ากับ 7 ในโครงการต่อน้ำหนักตัว 1 กิโลกรัม⁽⁵⁾ หรือคิดเป็น 51.71 ในโครงการต่อวันต่อคน (คิดจากน้ำหนักตัว 60 กิโลกรัม) เมื่อนำค่าแ砧เมียมที่ตรวจพบในอาหารและปริมาณการบริโภคอาหารทั้ง 26 กลุ่ม มาคำนวณปริมาณการได้รับแ砧เมียม พบร่วมกับปริมาณแ砧เมียมที่คนไทยได้รับแคดเมียม พบร่วมกับปริมาณแ砧เมียมที่คนไทย

ได้รับจริงจากการบริโภคอาหารต่อวันตั้งแต่ปี พ.ศ. 2542 – 2544 เท่ากับ 17.24, 7.31 และ 4.82 ในโครงการต่อวันต่อคนตามลำดับ หรือคิดเป็นร้อยละ 33.3, 14.1 และ 9.3 ของค่าความปลอดภัยที่องค์การอนามัยโลกกำหนดไว้เท่านั้น จะเห็นได้ว่าปริมาณการได้รับแคดเมียมในปี พ.ศ. 2542 – 2544 มีแนวโน้มลดลง จากข้อมูลที่ได้สามารถนำไปใช้ในการพิจารณากำหนดมาตรฐานแคดเมียมในอาหารของประเทศไทยได้

สารหนู จากการศึกษาวิจัยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2542 – 2544 พบร่วมสารหนูในอาหารแต่ละชนิดทั้ง 26 กลุ่ม อยู่ในระดับต่ำกว่าปริมาณที่ยอมให้มีได้ตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ 98 (พ.ศ. 2529) ซึ่งกำหนดให้มีสารหนูได้ไม่เกิน 2.0 มิลลิกรัมต่อกิโลกรัม องค์การอนามัยโลกได้กำหนดปริมาณสารหนูสูงสุดที่ร่างกายจะรับได้ต่อสัปดาห์ (PTWI) ไว้เท่ากับ 15 ในโครงการต่อน้ำหนักตัว 1 กิโลกรัม⁽⁵⁾ หรือคิดเป็น 128 ในโครงการต่อวันต่อคน (คิดจากน้ำหนักตัว 60 กิโลกรัม) เมื่อนำปริมาณสารหนูที่ตรวจพบในอาหารและปริมาณการบริโภคอาหารทั้ง 26 กลุ่ม มาคำนวณปริมาณการได้รับสารหนู พบร่วม ปริมาณสารหนูที่ คนไทยได้รับจริงจากการบริโภคอาหารต่อวันตั้งแต่ปี พ.ศ. 2542 – 2544 เท่ากับ 27.70, 31.57 และ 28.28 ในโครงการต่อวันต่อคนตามลำดับ หรือคิดเป็นร้อยละ 21.6, 24.7 และ 22.1 ของค่าความปลอดภัยที่องค์การอนามัยโลกกำหนด จะเห็นได้ว่าปริมาณการได้รับสารหนูตั้งแต่ปี พ.ศ. 2542 – 2544 ค่อนข้างคงที่ไม่เปลี่ยนแปลง

ปรอท จากผลการศึกษาวิจัยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2542 – 2544 พบร่วมปรอทในอาหารแต่ละชนิดทั้ง 26 กลุ่ม อยู่ในระดับต่ำกว่าปริมาณที่ยอมให้มีได้ตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ 98

(พ.ศ. 2529) ซึ่งกำหนดให้มีปรอทได้ไม่เกิน 0.02 มิลลิกรัมต่อกิโลกรัม สำหรับอาหารทั่วไปและไม่เกิน 0.5 มิลลิกรัมต่อกิโลกรัม สำหรับอาหารทะเล องค์การอนามัยโลกได้กำหนดปริมาณปรอทสูงสุดที่ร่างกายจะรับได้ต่อสัปดาห์ (PTWI) ไว้เท่ากับ 5 ไมโครกรัมต่อน้ำหนักตัว 1 กิโลกรัม⁽⁵⁾ หรือคิดเป็น 43 ไมโครกรัมต่อวันต่อก้อน (คิดจากน้ำหนักตัว 60 กิโลกรัม) เมื่อนำปริมาณปรอทที่ตรวจพบในอาหารและปริมาณการบริโภคอาหารทั้ง 26 กลุ่ม มาคำนวณปริมาณการได้รับปรอท พบร่วม ปรอทที่คนไทยได้รับจริงจากการบริโภคอาหาร ต่อวันตั้งแต่ปี พ.ศ. 2542 – 2544 เท่ากับ 3.88, 3.95 และ 2.56 ไมโครกรัมต่อวันต่อก้อนตามลำดับ หรือคิดเป็นร้อยละ 9.0, 9.2 และ 6.0 ของค่า ความปลอดภัยที่องค์การอนามัยโลกกำหนดไว้ เท่านั้น นอกจากนี้ ยังพบปริมาณการได้รับปรอท ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2542 – 2544 มีแนวโน้มลดลง

สรุป

การปนเปื้อนของโลหะตะกั่ว แ cacd เมียม สารหนู และปรอทในอาหาร ส่วนใหญ่พบการ ปนเปื้อนสูงสุดในสัตว์น้ำอื่นๆ และมีแนวโน้มการ ปนเปื้อนลดลง ยกเว้นสารหนู จึงเห็นว่าควรมีการ ควบคุมการปล่อยมลพิษสู่สิ่งแวดล้อมอย่างเข้มงวด เพื่อมิให้ระดับสารหนูในอาหารสูงขึ้นจนอยู่ใน ระดับที่เป็นอันตรายต่อผู้บริโภคได้ แต่อย่างไร ก็ตามปริมาณการได้รับโลหะทั้ง 4 ชนิด ยังต่ำกว่า ปริมาณที่องค์การอนามัยโลกกำหนด

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณคุณกนกพร อธิสุข คุณลัดดาวลักษ์ ใจนพรรณพทิพย์ และเจ้าหน้าที่ศูนย์วิทยาศาสตร์ การแพทย์ทั้ง 8 แห่ง ที่มีส่วนผลักดันและสนับสนุน ทำให้งานวิจัยนี้สำเร็จไปด้วยดี

เอกสารอ้างอิง

1. Kazantzis G. Cadmium : sources, exposure and possible carcinogenicity. In : O'Ncill IK, Schuller P, Fishbein L, editors. Environmental carcinogens selected methods of analysis. IARC Scientific Publications No. 71; Vol. 8). Lyon, (France) : IARC Press; 1986. p. 93 – 101.
2. ไมตรี สุทธิจิตต์. สารพิษรอบตัวเรา. เชียงใหม่ : โรงพิมพ์ดาว คอมพิวเตอร์ฟิค; 2531.
3. อารี สุขประเสริฐ. พิษจากโลหะและวัตถุเจือปนอาหาร. กรุงเทพฯ : คณะเภสัชศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2520.
4. Dreisbach RH. Hand book of poisoning : Prevention Diagnosis Treatment. 10th ed. Los Altos, (CA) : Lange Medical Publications; 1980.
5. Summary of evaluations performed by the joint FAO/WHO expert committee on food additives (JECFA) 1956–1993 1st – 45th meetings Washington, (DC) : ILSI Press; 1994.
6. ศุภมาศ ภัตราดุลย์ จีรายุ แสนอาจหาญ อmurawong ศุภุมพิทักษ์. ปริมาณแร่ธาตุจำเป็นและโลหะเป็นพิษ ที่ร่างกายได้รับจากการบริโภคอาหารประจำวัน. ว. กรมวิทย พ 2533; 32(2) : 63 – 71.
7. สาคร ธรรมิตต์ มัณฑนา ประทีปเสน วีระไวยะ พวงพิพย์ โมนกุมิตร, บรรณาธิการ. รายงานการสำรวจ ภาวะอาหารและโภชนาการของประเทศไทย ครั้งที่ 4 พ.ศ. 2538. นนทบุรี : กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข; 2543.

Dietary Intakes of Toxic Elements in Food by Thai People Between 1999 - 2001

Mayuree Uraroongroj   Prakai Boriboon   and Panawan Kluengklangdon

Bureau of Quality and Safety of Food, Department of Medical Sciences, Tiwanond Road, Nonthaburi 11000, Thailand.

ABSTRACT In order to forecast the risks in food consumption, the study on dietary intakes of four toxic elements by Thai people was conducted in 1999 - 2001 in comparison with the safety limit specified by World Health Organization (WHO). Twenty-six groups of foods were collected from 4 regions of Thailand, 2 provinces each region, 113 samples each province. The composite samples were prepared in a ready-to-eat form. After being weighed, they were ground and blended in proportion to the consumption amount for each group of foods until they became completely homogeneous. The four toxic elements analyzed were lead, cadmium, arsenic and mercury. Lead and cadmium were analyzed using Flame Atomic Absorption Spectrophotometer. Arsenic was analyzed using Atomic Absorption Spectrophotometer Hydride System whereas mercury was analyzed using Flameless Atomic Absorption Spectrophotometer. Dietary intakes of the four toxic elements by Thai people in 1999, 2000 and 2001 were, for lead, 23.65, 25.04 and 14.32 µg/day/person ; for cadmium, 17.24, 7.31 and 4.82 µg/day/person ; for arsenic are 27.70, 31.57 and 28.28 µg/day/person ; for mercury, 3.88, 3.95 and 2.56 µg/day/person respectively. The results obtained were compared with Provisional Tolerable Weekly Intake (PTWI) specified by World Health Organization (WHO) i.e. 25, 7, 15 and 5µg/kg body weight or 214.30, 57.71, 128.00 and 43.00 µg/day/person for lead, cadmium, arsenic and mercury respectively. It was therefore concluded that dietary intakes of the four toxic elements by Thai people were considered acceptably safe since they were lower than PTWI.

Key words : Dietary intake, Lead, Cadmium, Arsenic, Mercury, Atomic Absorption Spectrophotometer